

Creative Park

Canon

Creative Park

НЕСКІНЧЕННІ ПРИГОДИ

Історія Деніца Мінева-Десландес

Прототипи дев'ятох шукачів пригод цієї історії були написані з улюблених паперових героїв дітей та дорослих України, Греції, Румунії, Болгарії, Боснії і Герцеговини, Північної Македонії, Словенії, Сербії та Хорватії.

НЕСКІНЧЕННІ ПРИГОДИ

Автор — Деніца Мінева-Десландес, Париж

Арт-директор & Ілюстратор & продюсер — Євгенія Ніколова & Агенція NEXT-DC, Софія

Creative Park

Шаблони створених іграшок були взяті з сайту Creative Park: www.creativepark.canon/ru/index.html

Creative Park – це безкоштовна онлайн платформа, де кожен може завантажити шаблон майбутньої іграшки, розмальовки, листівки, стильних прикрас для Вашого дому та багато іншого.

Усі права захищені © 2020

Canon

Зайчик, Песик, Папуга Корелла, Киця, Слоненя, Совеня, Крихітка Тигр, Лучний Собачка Івасик та Курочка були веселою і дружньою компанією. Але їх дружба була незвичною, адже вони жили далеко один від одного – всі звірята були жителями різних країн і насправді ніколи не зустрічалися.

Як справжні грузі вони часто дзвонили один одному, писали листи, обмінювались фотографіями та посилками. Часто ділились кулінарними рецептами, ідеями та порадами з незначних чи серйозних питань, ділились радіщами та новинами ...

Так, незважаючи на відстань, яка їх розділяла, Зайчик, Песик, Папуга, Киця, Слоненя, Совеня, Крихітка Тигр, Івасик та Курочка дійсно були справжніми друзями.

День народження Івасика був на початку травня.

Зайчик був сором'язливим і розважливим звірятком, тож він вирішив зателефонувати завчасно, ще на початку квітня і запитати який подарунок йому б хотілося отримати. "Таким чином у мене буде достатньо часу, щоб знайти та надіслати подарунок Івасику вчасно", - вирішив Зайчик. Однак Івасик не відповів на дзвінок Зайчика. "Він, мабуть, знову саджає квіти в своєму саду", - подумав Зайчик. «Івасик талановитий садівник, тож як завжди, працює у дворі цілісінький день. Я зателефоную йому ввечері" Але Івасик не відповів на дзвінок і ввечері. Та наступного дня також. Зайчик почав хвилюватися. "Я подзвоню Курочці", - вирішив він.

"Курочка **розумна**, і завжди дає чудові поради".

Коли задзвонив телефон, Курочка якраз займалася математикою. «Двадцять плюс п'ять... двадцять п'ять, плюс три... двадцять вісім, плюс десять... тридцять вісім... о, як шкода, мені доведеться почати заново», - сказала Курочка та відповіла на дзвінок.

"Привіт, Курочка. Я дуже переживаю за Івасика, **можливо** із ним щось трапилось", - затараторив Зайчик і почав розповідати історію.

Курочка замислилась над розповіддю Зайчика.

"Немає сенсу так сильно хвилюватися", - відповіла вона, - та все ж, ситуація досить незвична. Івасик більшість часу проводить вдома, і не залишає свого саду без нагляду..."

"А якщо?" раптом заперечивав Зайчик, " Івасик на мене сердиться за щось і тому не відповідає **на мої дзвінки**? Курочка, спробуй ти зателефонувати, цікаво, чи відповість він на твої дзвінки."

Курочка зателефонувала Івасику, але хтось інший підняв слухавку, це був не їх друг! Дивний, глибокий голос моторошно прошипів:

«Івасика викрали! Якщо ви хочете врятувати його, поверніть Зачарований Діамант Володарю Кольорів з Похмурих Скелястих гір!» - голос вибухнув зловісним, гратівливим сміхом, а потім зависла тиша.

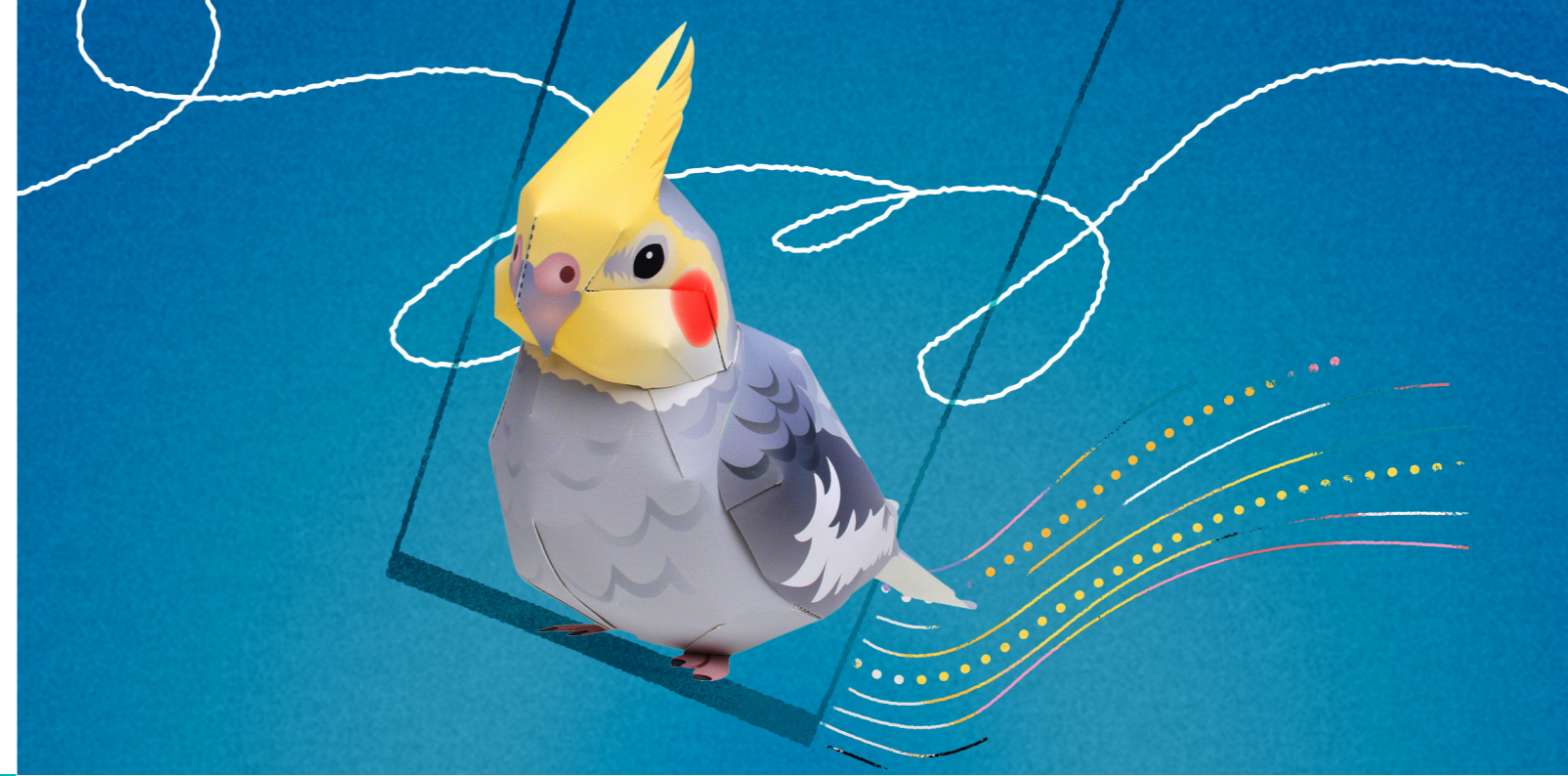
"О ні! Хто ж цей Володар Кольорів?", запищав Зайчик. "Він здається злим і небезпечним!"

«Яке відношення може мати Івасик до Зачарованого Діаманту? І як ми тепер взагалі зможемо його знайти? – подумала вголос Курочка.

Друзі вирішили порадитися з рештою звірят.

Спершу вони зателефонували Папужці.

'Вам що не смішно? Хіба ж не зрозуміли, що Івасик розіграв вас?' – засміявся Папуга. Він був надзвичайно радісним і безтурботним віг

природи. «Він відповів несправжнім голосом і тепер тішиться, поки ви переживаєте!», - закінчив Корелла свою промову і повернувся до уроків танців.

«Може попросимо Кицю допомогти?» Запропонувала Курочка. "Вона **дуже розумна** і точно підкаже, що нам робити".

Улюбленим заняттям Киця було навчатися, тож вона щодня вивчала різні речі. Киця дуже пишалась своїми знаннями та намагалася показати їх, вживаючи складні слова та фрази. Вислухавши історію, Киця

прочистила горло і відповіла:

"Рельєф землі під назвою Похмурі Скелясті гори дійсно розташований неподалік від резиденції Івасика. Щодо Володаря Кольорів, безсумнівно, це відомий персонаж фольклорної міфології! Але, незважаючи на це, я ще маю проконсультуватись із відповідними джерелами, після чого поінформую вас про результати. До побачення."

"Ти щось зрозуміла?", - запитав Зайчик.

"Я думаю, що Киця хоче перевірити, що кажуть книги, перш ніж вона висловить свою думку", - сказала Курочка. "Давай подзвонимо Слоніку..."

Слоник був приємним, милим та добрим звірятком. Ранками він обожнював збирати великі букети з польових квітів, а вдень допомагав літнім сусідам, наприклад, приносив їм воду. Того дня він розчесав свою гриву та прикрасив її стрічкою, після чого почав чепурити хвоста.

"Яка дивна історія", - тривожно сказав Слоненя. «Я сподіваюся, що все буде добре якомога скоріше! Якщо я можу допомогти чим-небудь, ви можете покластися на мене."

Песик був кращим механіком району. Він щойно завершив крутий проект - велику повітряну кулю, і був дуже задоволений результатом. Повітряна куля була прикрашена жовтими та червоними смужками, тож її було добре видно на небі. Дізнавшись про зникнення Івасика, Песик не замислюючись сказав:

"Його телефон, мабуть, зламаний! Телефонна лінія, мабуть, заплуталась у вузол, тому Курочка погано його чула. Ось що вам потрібно зробити, щоб відремонтувати телефон", і він продовжив пояснювати технічні деталі ремонту.

Наступним, кому вони подзвонили, був Совеня.

"Мені справді це дуже не подобається", - вигукнув Совеня. Він мав бурхливу уяву та був песимістичним за своєю природою, тож часто панікував. Крім того, Совеня щойно закінчив перегляд страшного фільму, та був досить схвилюваним.

"У мене погане передчуття. Цей Чарівний Діамант - провісник великих катастроф. Щось страшне сталося з нашим другом, і, боюсь, тепер воно прийде і за нами!"

Крихітка Тигр був останнім у списку контактів.

"Ми повинні діяти!", - сміливо відповів Крихітка Тигр. Він важко дихав, адже кілька хвилин тому робив зарядку. Він пробіг десять кілометрів, зробив вправи зі штангою та присів 200 разів. Крихітка Тигр був чудовим спортсменом, авантюристом і сміливцем.

"Ось що я пропоную", - сказав Тигр. "Давайте вирушимо у велику пригоду до Похмурих Скелястих гір і врятуємо Івасика від злого Володаря Кольорів!"

Почувши пропозицію Крихітки Тигра, всі звірята захотіли приєднатися до **Великої Пригоди** з порятунку Івасика, осторонь не залишились навіть Зайчик і Совеня!

Почалися збори. Друзі дуже хотіли врятувати Івасика, тому кожен почав розробляти план.

Киця написала у блокноті свій **План Порятунку** і сподівався застосувати на практиці те, що дізнався з книг.

Песик, щасливий та в передчутті першого польоту, запропонував використати для подорожі свою нову повітряну кулю.

Курочка почала обчислювати найкращі траєкторії прибуття до цілі. Вона була дуже схвильована, тому домовилась з Песиком разом летіти на повітряній кулі.

Слоник зшив кілька м'яких подушок, щоб зробити подорож максимально комфортно для усіх. Він був дуже радий допомогти.

Совеня почав складати безкінечний перелік речей, які були б необхідні для **Великої Подорожі**. Незважаючи на жахливі передчуття, він був таємно радий, що скоро відбудеться його перша справжня пригода.

Папужка тренував нові акорди на своїй гітарі і сподівався, що його музика підійматиме усім настрій.

Зайчик, незважаючи на сумніви, неодноразово запевняв себе, що він буде в безпеці поруч з розумними і сміливими звірятами.

Крихітка Тигр практикував свої стрибки і бойові прийоми; він дуже хотів побороти всіх, хто стане на їх шляху.

Однак усі вони були неймовірно щасливі, що вирушать у цю пригоду **разом!**

МОРСЬКА ПРИГОДА

Повітряна куля плавно кружляла по ніжно-блакитному небу. Погода була м'яка і приємна, віяв теплий вітерець, тож друзі були в чудовому настрої. Вони щойно забрали наляканого Совеня з дерева, де він жив. Звірята ледве змогли захвати той величезний багаж, який він підготував «про всякий випадок», та зручно розміститись поруч із ним.

“Ліхтарик, ковдри, таблетки від простуди”, сміявся Папуга, перераховуючи численні предмети у сумці Совеняти. «А я взяв свою гітару, щоб наспівати пісеньку і в подорож далеко летіти як лелека!», почав наспівувати Папуга веселу мелодію.

Слоненя пригощав усіх печивом із шоколадною стружкою, тоді як

Песик, Киця та Курочка дивилися на карту і обговорювали, як дістатися до кінцевого пункту експедиції.

"Зараз дорога стане більш небезпечною", прошепотіла Курочка. «Нам доведеться летіти над морем там, де бушують сильні вітри, а потім летіти над Похмурими Скелястими горами. У них гострі вершини і круті спуски, про них розповідаються дивні легенди. Будемо сподіватися, що Совеня і Зайчик не чули цих історій."

"Моя повітряна куля міцна, це я гарантую", - гордо сказав Песик. "Вона витримає найсильніші вітри".

"Легенди - це ніщо інше, як літературні твори, у яких описані фантастичні події", - сказала Киця.

Вони дістались моря близько вечора. Білі птахи кружляли навколо повітряного транспорту звірят, вода була темного синьо-зеленуватого кольору, а хмаринки з морської піни наздоганяли одна одну, ковзаючи по хвилях. Небо було осяяне рожевими промінчиками, що вимальовували дивні форми крихітних хмаринок.

"Подивіться, яка краса!" - вигукнув Слоник і почав фотографувати,

поки Киця пояснювала усім присутнім, як називаються різні типи хмар та як саме народжуються в небі хмаринки.

"Хмари навколо нас - це купчасті хмари, такі як ті, що здалеку, схожі на шаруваті хмари ..."

"Ой, а то що таке", - вигукнув Зайчик із тривогою, вказуючи на щось, що нагадувало темно-сіру масу, яка рухалась в їх бік; вона явно відрізняється від інших, більш світлих хмар. У цю ж мить почувся грім і яскраве жовте світло блискавки пронизало небо.

"Зберігайте спокій", - сказала Курочка. "Шторм може пройти повз нас".

Але небо стало все темнішим, і море також змінило свій колір. Тепер воно було зеленувато-чорнуватим і збуджено рикало. Почали падати великі краплі дощу. Вітер посилювався, розхитуючи в різні боки повітряну кулю.

"Допоможіть, рятуйте!", Крикнув Зайчик і вхопився за вушка Слоника. "Я тобі казав ..." розпочав Совеня, але сильний порив вітру заглушив його слова. Вихор вхопив повітряну кулю і з великою силою поніс її далі

В море.

Друзі пригнулися і сіли на дно кошика. Слоник шепотав заспокійливі слова, Папуга намагався розповісти жарти, яких ніхто не слухав. Зайчик тремтів, як листочок. Совеня заплющив очі. Тільки Крихітка Тигр стояв і дивився на водну стихію через бінокль.

Як довго це тривало? Все навколо них бурліло і вирувало. На темному полотні неба час від часу миготіли блискавки...

"Земля попереду!" Закричав Крихітка Тигр, вказуючи кудись у напівтемряву. Песик миттю підхопився та став поруч з Тигром, і переконавшись, що попереду них острів, вигукнув:

"Сядимо туди!"

Усі кинулися допомагати:

"Потягни цей важіль! - Ні, інший, відпустить мотузку, давайте просунемось разом", - повітряна куля почала спускатися вниз.

На жаль, вітер був занадто сильним, і куля пролетіла повз берег острову, гучно врізавшись у прибережні скелі. Полотно шару гучно тріснуло, а кошик, де друзі сиділи, накрило хвилями. Незабаром в імprovізований човен почала просочуватися вода.

"Я можу полетіти на острів", - сказав Совеня, - хоча вітер дуже сильний, і мені вже стало зле..."

"Я не вмію плавати", - скрикнув Зайчик

"Якщо ти хочеш, я візьму тебе на спину", - запропонував Слоненя.

Поки вони думали, як краще дістатися до острова, побачили щось дивне далеко, в глибині острова, як ось воно підповзло бліче і, скрутилось навколо човна. Потім донісся дивний звук, схожий на бурчання, і в ту ж мить голова Морського Монстра піднялася над водою. Він був схожий на гігантську змію-циклопа, яка злісно дивився на них своїм єдиним жовтим оком, розташованим над величезним ротом з гострими зубами.

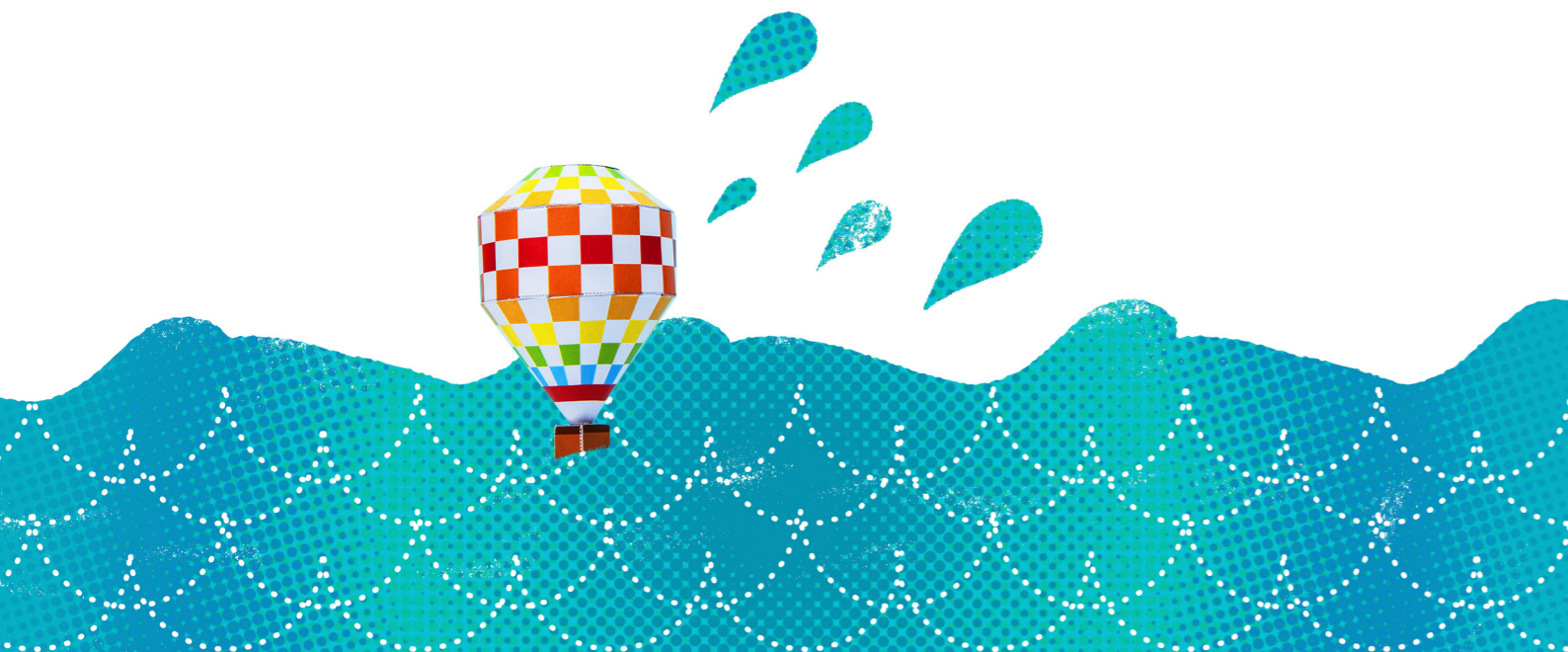
"Давайте швидше веслувати, тікаймо!" - закричала Курочка, і всі почали веслувати лапами, крилами, дошкою, усім, що потрапляло під руку. Човен-корзина почала набирати темп, але монстр не відставав; він мчав у їх сторону, знову і знову нависаючи на звірятам та загрозово відкриваючи свою хижацьку пащу. Крихітка Тигр майстерно жбурнув великий шмат дошки, і вона влучила у морду звіра. Через мить з гігантської пащі пролунав пронизливий крик.

Совеня злетів і спробував виклювати око гігантської змії, але це лише розлютило монстра ще більше, і він зметнув хвостом і перекинув корзину. Та грузі не розгубились, і почали кусати Монстра.

"Це кінець", - граматично зойкнув Зайчик і закрив очі.

Раптом почувся звук чарівної, фантастичної мелодії. Вона огорнула звірят і почала заколисувати. Музика наповнила їхні серця теплом та спокоєм. Чудовисько, яке щойно намагалось їх зїсти, відкрило пащу голосно позіхаючи. А згодом його єдине око закрилося, і воно зникло в морі у глибокому сні.

СИНИЙ ОСТРІВ

Киця розплющила очі. Вона обережно озирнулася і завмерла: її очі дивилися на галявину, вкриту яскраво-синьою травою. Травичка сяяла на сонці відблискуючи всіма відтінками синього.

Бірюзові кущі та дерева, екзотичні квіти в синюватих відтінках накривали приємним ароматом всю галявину. Річка блідо-синього кольору протікала посеред великих блакитних каменів. А на найбільшому камені, сиділа прекрасна русалка, що розчісувала довге волосся, прикрашене розкішною гіадемою з вишуканою блакитною черепашкою.

"Який чарівний сон", - пробурмотіла сама собі Киця, потроху згадуючи нещодавні події - поїздку, бурю, чудовисько ...

"Ми з сестрами приїхали вчасно", - промовила русалка мелодійним голосом і чарівно посміхнулася. "Морське Чудовисько дуже гратівливе, і нам часто доводиться допомагати загубленим мандрівникам, вкладаючи його спати нашими чарівними піснями."

"Де я?" пролунав голос Зайчика, і Киця озирнулася. Зайчик сидів по той бік річки, протираючи лапами очі. Так, це був дійсно Зайчик. Лиш тільки, що його хутро стало небесно-блакитного кольору! Киця подивилася на свої копита - вони стали фіолетового кольору.

"Не хвилюйтесь", - засміялася Русалка, "на нашому магічному острові все синє, але коли ви покинете острів, станете такими ж, як і раніше. Ви спали найдовше за всіх. Давайте я відведу вас до грузів."

Русалка граційно сповзла у воду і поплила по течії. Киця і Зайчик пішли за нею берегом. Вони перетнули невеличкі сині зарості дерев, на яких сиділи блакитні птахи та зустріли їх радісним щебетанням, та попрямували до моря, де крихітні сині краби розбігалися під ногами. Весела метушня походу захоплювала всіх - русалки витягувала з моря щось, що нагадувало великі шматки тканини, в той час як Крихітка Тигр і Слоник переносили і складали їх у купу на

блідо-блакитному піску. Неподалік Совеня і Песик розтягували цю тканину на мотузках. Папуга Корелла і Курочка, що сиділи у тіні могутнього синього дерева, щось шили. Усі стали синіми, за винятком Слоненя, який з невідомих причин залишився білим.

"Це Вперше, як хтось з гостей острова не змінив кольору", - задумливо сказала Королева Русалок.

«О, ось і ви!» - радісно вигукнув Папуга, побачивши Кицю та Зайчика. Дивись! Ми робимо новий шар з вітрил затонулих кораблів, які ці добрі русалки витягнули із морського дна. Це дуже весело!"

Друзі залишалися на острові кілька безтурботних, щасливих днів. Вони працювали над новою повітряною кулею, а між тим весело розважалися з русалками та їх численними друзями. Вони плавали на спинах різнокольорових дельфінів, пірнали до затоплених кораблів, літали на чарівних синіх хмарах, спускалися до річки, та насолоджувались фантастичними пейзажами острова...

Ось настав день, коли повітряна куля була готова. Усі стояли на найвищій блакитній галявині острова, завантажуючи багаж, який

дивом вцілів після морської аварії.

"Ви так багато зробили для нас!", - сказав Слоник русалкам. "Як ми можемо віддячити вам?"

Королева русалок посміхнулася.

«Ми раді допомогти!» Сказала вона. "Однак ви дійсно можете щось зробити для нас. Ми зізналися, що ви прямуєте до Похмурих Скелястих гір. Там живе давній наш знайомий - Володар Кольорів. Якщо ви зустрінете його, попросіть повернути кольори на наш острів. Декілька років тому він обдурив нас і вкрав їх; нам вдалося зберегти лише синій колір. Ось чому все тут синє".

«Отже, Володар Кольорів справді існує!» - вигукнула Курочка. "Розкажіть нам більше про нього!"

І Русалки почали розповідати розповідь:

Колись Володар Кольорів був добрим чаклуном, сильним і справедливим. Він носив білу мантію і корону з гірського кришталю. Він був нашим другом та часто приходив в гості на острів, тому що в той час був заручений з Королевою Русалок. Вони любили один одного і були щасливі разом. Але тоді прийшла Зла Чаклунка і

зачарувала Володаря Кольорів, перетворивши його серце на холодний дорогоцінний камінь, Зачарований Діамант. Тепер Володар Кольорів служить їй вірою і правдою - він став жадібним, злим і почав красти усі кольори природи на своєму шляху. Вкрадені кольори перетворюються на яскраві, блискучі дорогоцінні камені: червоні рубіни, зелені смарагди, сині сапфіри, фіолетові аметисти, срібні перлини, топази, алмази, місячні камені ... але ніщо не може задовольнити жадібність Чаклунки; вона постійно хоче все більше і більше.

Здебільшого Володар Кольорів ходить світом в образі людини у мантії, осипаній сотнями кольорів дорогоцінних каменів. Однак, пам'ятайте, він здатний перетворити себе в гігантського лютого дракона. Ми чули, що недавно під час однієї з цих перетворень Зачарований Діамант зник. Тепер Володар Кольорів шукає його скрізь, бо там, де раніше було його серце - гіра...

Друзі з подивом слухали історію та пообіцяли русалкам зробити все, що в їх силах, щоб повернути кольори на острів. На прощання Королева Русалок зняла з волосся вишукану прикрасу з синьою

черепашкою і передала її грузям зі словами:

"Ця краса буде берегти вас під час подорожі!"

«Яка краса!» Вишукнув Слоник. 'Дозвольте мені нести красу. Я буду носити її на шиї як намисто. "

"Бон вояж!" кричали Русалки, а потім пірнули і зникли у воді.

«Три, два, один... Поїхали!» - радів Песик, і повітряна куля почала плавно підніматися в небо. А знизу Блакитний острів ставав усе меншим і меншим, поступово зникаючи у морських просторах.

ГРІМ ТА ПОХМУРІ СКЕЛЯСТІ ГОРИ

Куля з гарячим повітрям кружляла над землею другий день поспіль. Її колір вже не був блакитним: Як тільки друзі відлетіли з острова, справжні кольори повернулися і тепер було зрозуміло, що шар зшити з численних різнокольорових шматків тканана. Друзі також повернули собі справжні кольори, за винятком, звичайно, Слононя, який зовсім не змінився. Вони пролітали над пагорбами та долинами, над містами та річками. Години проходили легко і весело. Звірята співали пісні, Папуга Корелла грав на гітарі, вони розповідали один одному історії, сміялися ... та інколи коли знаходили красивий пейзаж, спускалися на землю і ходили гуляти. Через деякий час небо починало вкриватися завісами м'якого туману і тепер вони плули, немов у річці з напівпрозорих сірих хмар. Ставало прохолодно.

"Ми в'їжджаємо на територію Похмурих Скелястих гір", - сказала Курочка.

"Мені це взагалі не подобається", - почувся голос Совенятка, що дивився на гострі чорні піки гір, які починали вимальовуватися у тумані. "Яка зловісна атмосфера тут, навіть моя шкіра почала вкрилася мурахами".

Цього разу звірята не намагалися заспокоїти птаха, тому що вони відчували себе так само схвильовано. Навіть Папуга виглядав збентеженим. Туман навколо них ставав ще густішим, і здавалося, ніби він огортав усіх у свої міцні обійми. Раптом повітряна куля підскочила, трохи похитнулася і зупинилася у повітрі. Стало тихо. "Дивно", прошепотів Песик. "Немає вітру. Ніби все навколо стало нерухомим. Наша остання зупинка - спускаємо повітря повітря з кулі і прямуємо на землю."

Так вони і зробили. Пагорб, який став місцем їх зупинки, був чорним і похмурим. Темні скелі та хребти; чорні зів'ялі рослини і дерева росли у цій місцині, здавалось, що очі не могли бачити. Жодного шуму не було чути, жодного руху не промайнуло. Крихітна

пташка, що сиділа на сусідньому куці, залишалася нерухомою як камінь і зовсім не співала. Це було так, ніби зла сила пограбувала природу та вкрала всю її свіжість та енергію. Слоник здригнувся.

"Яке сумне місце!", - сказав Слоник, і сльози виступили на його очах.

"Ми підемо пішки через ці зловісні гори?", - з жахом вигукнув Зайчик.

"Зловісні, так, і, безсумнівно, **уже небезпечні**", - додав Совеня.

«Мужність та відвага! Просто продовжуємо йти далі», - сказав Крихітка Тигр, але навіть він виглядав занепокоєним.

"Крім того, - відказала Курочка,"згідно з картою ми гесь поруч біля будинку Івасика."

«Я знаю, що нам потрібно - трохи гарного настрою!» - рішуче сказав Корелла і почав грати улюблену пісню. Друзі почали співати, спочатку вагаючись, та з часом все бадьоріше, поки не відчули, що радість, сила і надія повертаються до них.

Хвиляста стежка прямувала в невеликий ліс чорних дерев, ховаючись за пагорб. Звірята пішли цією стежкою.

Крихітка Тигр йшов самим першим і прочищав шлях для інших.

Курочка йшла за ним, тримаючи карту і компас, за нею чимчикувала Киця, яка не переставала давати корисні поради усім звірятам.

Папужка стрибає і свистів, Зайчик тупцював крихітними кроками, а Слоник був останнім, адже допомагав Зайчику перестрибувати перешкоди. Совеня летів над усіма і бурмотів щось незрозуміле з похмурим виглядом на обличчі, час від часу перевіряючи чи прохідна дорога попереду.

Навколо них продовжувала панувати моторошна тиша. Раптом Зайчик, який щойно перестрибував щілину в землі, різко завмер та підняв вуха.

"Ви чуєте це?", - запитав він.

Усі вони зупинилися і почали прислуховуватись. З щілини лунав ледь помітний, стійкий, пульсуючий звук.

"Дивіться", - раптом закричав Папуга Корелла. "Тут є сліди!"

Усі вони підійшли. Киця вийняла лупу з кишені, обшукала землю і впевнено сказала:

"Це сліди невеликого ссавця, можливо, лучної собачки чи ..."

"Івасика!" вигукнули Слоненя та Курочка. "Можливо, Івасик був тут!"

Шум пульсуючого звуку знову почувся. Друзі почали уважно розглядати крихітну щілину.

«Що це може бути? Як ми заглянемо в середину? - запитав Папуга. "Залиште це мені", - сказав Песик. "Я пропоную пересунути цей камінь за допомогою важеля, щоб відкрити печеру". Він почав виймати молоток, зубило та інші інструменти. Потім вміло відсунув камінь вбік. Перед грузами відкрився вхід до печери і тепер пульсування стало дуже яким. Але чим важче вони вглядалися, тим менше могли бачити, бо всередині печери було темно, як вночі. Навіть ліхтарик Совенятка не допоміг.

"Проведемо тест", - сказала Киця і кинула камінь у печеру. Минуло багато часу, поки вони почули сплеск, ніби камінь впав у воду.

"Печера здається досить глибокою", - зазначив Папуга Корелла.

"Відстань можна виміряти, обчисливши знаючи вагу каменю та час, який знадобився для падіння ...", розпочала Курочка.

"Я можу стрибнути всередину", - запропонував Крихітка Тигр.

"Ти дуже сміливий, друже", - перебив його Слоник. "Але стрибати в середину глибокої печери, не знаючи, що знаходиться внизу, занадто небезпечно".

"Я піду", - неохоче сказав Совеня, - тому що я єдиний, хто може літати, і взагалі хтось повинен пожертвувати собою... Я візьму

ліхтарик у дзьоб ”.

І він зник у темряві.

Зовсім скоро вони почули плескіт крил, і ось вже Совеня стоїть перед ними, повністю покритий павутинням і пилом.

“Печера велика і досить глибока”, - сказав він важко дихаючи. «Звичайно, це було дуже небезпечно, але я ризикнув і зумів дістатися гна. Там є озеро з гострими виступаючими скелями, а посеред нього лежить великий прозорий дорогоцінний камінь. Схоже, цей камінь пульсує, через що вода вкривається хвилями. Я думаю, що це і був звук, який ми почули.”

Всі вони багатозначно переглянулись, і Курочка повторила:

“Великий, блискучий, прозорий дорогоцінний камінь, який пульсує ... як серце. Та це ж Зачарований Діамант!”

“У мене є нова ідея!”, - сказав Крихітка Тигр, який нетерпляче ходив колами. “Прив’яжіть мене до чогось і спустіть туди. Совеня не зможе одночасно тримати у дзьобі і ліхтарик, і камінь, а я зможу використати обидві лапи.”

“Це чудова ідея”, - сказала Киця. - Але Крихітка Тигр, ти нагто важкий. Краще опустити туди когось меншого.”

І вмить всі озирнулися на Зайчика.

“Ну, емм...” почав він, але потім згадав Івасика, якого викрали і, можливо, це була єдина надія на порятунок їх друга, тож Зайчик промовив. “...Так, це чудова ідея!”

“Добре, що я все це продумав”, - сказав Совеня і почав виймати міцну мотузку зі свого рюкзак.

Так, вони прив’язали один кінець мотузки до дерева, а іншим - Зайчика. Після цього усі звірята вишикувалися в одну лінію і почали плавно опускати Зайчика в печеру. Через кілька хвилин Зайчик закричав: “Зробив”, і друзі почали швидко витягати його назад.

Бідний Зайчик весь трусився від холоду, але все-таки щасливо

посміхався. Всі захоплювали пухнастому сміливицю.

"Молодець, Зайчик, ти сьогодні справді герой", - скрикнув Крихітка Тигр щиро радіючи, а Зайчик зашарівся.

- Ось, - сказав Зайчик і простягнув мокру лапу. Великий, красивий, відшліфований діамант відкрився очам звірят.

"Отже, це серце короля, яке перетворилося на дорогоцінний камінь", - пробурмотів Папужка.

"Вау, який гарний камінь, - вигукнув Слоник," та скільки зла сталося через нього!"

Друзі вирішили, що найкраще, щоб Крихітка Тигр, будучи найсильнішим, доглядав за каменем, поки триває їх пригода. Та через мить вони стали свідками видовища, яке змусило їх зупинитися як вкопані. Шлях був вкритий камінням і деревами, які були розкидані по галявині, покусані, розтрошені, наче щойно відбувся грандіозний бій. В центрі галяви стояв... Івасик!

"Ура!" - радісно закричав Папуга і кинувся до нього, але Івасик не рухався.

Він став чорним і кам'яним, ніби скеля, а його кам'яне обличчя палало рішучістю, ніби Івасик готувався дати відсіч. Друзі

оточили дивну фігуру.

"Він схожий на статую", - важко промовив Совеня, торкаючись крилом. Запанувала тиша. Через деякий час Киця прочистила горло і сказала:

«Зважаючи на зібрану інформацію, ми можемо висловити логічну гіпотезу, що все це - робота Володаря Кольорів. Він знищив природу, вкравши усі її фарби. Він забрав колір Івасика, через що той скам'янів. Але чому Івасик прийшов сюди і чому вони вступили в бій?"

"Стривайте, а яке відношення має Івасик до Зачарованого Діаманту?", - спитав Крихітка Тигр і подивився на лапу з каменем у ній. Друзі дивилися зачаровано на світло, що відпливало від каменю, ніби шукаючи відповіді на свої запитання.

"Ви хотіли б знати, чи не так?" прошипів несподівано глибокий хриплий голос. Всі здивовано обернулися, а Зайчик підскочив настільки високо, що вдарився головою об гілляку. Володар Кольорів стояв позаду них і хижо дивився. Він був здоровим та страшним, його мантія кружляла навколо нього, як різнокольорові святкові вогники, а яскраві променями тисячів дорогоцінних

каменів відблискували на сотні метрів. Поруч стояла висока жінка у смарагдово-зеленій сукні, а довгі бліді руки були вкриті каблучками з дорогоцінними каменнями. Її червоне волосся прикрашала діамантова тіара, яка відблискувала на сонці. Гострі риси обличчя жінки випромінювали щось лихе. Погляд Чаклунки був холодним та жорстким, а кривувата усмішка пробирала до кісток. Дивлячись на неї, друзі почали тремтіти ніби від холоду.

"Цей дурний тхір приховав Зачарований Діамант", - сказала вона байгужим голосом. «Він відмовився сказати мені, де саме сховав камінь. Ось чому він отримав те, на що заслужив. Але ви виявилися ще дурнішими... зі своєю наївною вірністю та надією, що зможете його врятувати. Тепер мій вірний слуга відновить свої сили, і ми будемо продовжувати збирати кольори у тварин, річок, гір і лісів...» Вона зловісно закричала. "І вся земля буде належати нам! Віддай мені діамант."

"Ніколи!" Сміливо відповів Крихітка Тигр. Решта звірят стали поруч, готові боротися до самого кінця. Чаклунка зловісно засміялася і кивнула Володарю Кольорів. За цим сигналом він почав

швидко обертатися навколо себе, поки не перетворився на барвистий вихор. Поступово вихор уповільнив свій рух, почав заспокоюватися, і в його центрі з'явився гігантський червоний дракон. Тулуб дракона був вкритий блискучими дорогоцінними каменями. Звір відкрив рот і почав вдихати повітря навколо себе. Друзі замерли, відчуваючи, як їх настрої згасав. Раптом кольори зпохмурніли і зникли. Поступово всі вони ставали чорними, як кам'яна лісова скульптура. Усі, крім Слоненя! Він був ще сірий і живий, і сміливо дивився в очі Драконові. Дракон здивувався і сказав:

"Я чув, що є істоти з великим щирим серцем, кольори яких важко забрати ... Але ти не знаєш, на що я здатний!"

І він знову відкрив свою пащу, і цього разу з неї вирвався яскравий вогняний подих; вогонь дракона спалював все на своєму шляху, рухаючись у напрямку до Слоненя. Раптом блакитна черепашка, яка висіла на шиї, заворушилась, і з неї хлинула морська хвиля. Хвиля ставала все вищою, поки не піднялася над верхівками дерев. Тоді вона хлинула вперед, накриваючи собою вогонь, а згодом і підхопила Дракона з Чаклункою та з силою жбурнула їх на скелі.

Чарівниця розбилася на тисячу частин кришталю, які танули, мов лід на сонці, а Дракон впав без сил біля підніжжя гори.

Слоник обережно підійшов до нього.

І тоді сталося щось дивне: дорогоцінні камені на тулубі почали світитися все яскравіше, їх кольорові промені заблищали і почали переплітатися навколо Слоника. Їх краса просто заіпнотизувала його!

«Як би круто було, якби ці коштовності були моїми, - подумав Слоник, - я б влітав їх у гриву та хвіст... Я був би гарним та блискучим красунчиком, як єдиноріг».

Слоник потягнувся до них, але раптом згадав усю почорнілу в'янучу природу, скам'янілу птицю ... і його серце впало. Він озирнувся і поглянув на своїх друзів і, ніби, прокинувся зі сну! Потім він захитав головою і голосно сказав:

«Чарівні, барвисті коштовності, ви прекрасні! Але жива природа є ще прекраснішою, а дружба і любов – це точно найбільша з усіх коштовностей світу!» Щойно він промовив ці слова, дорогоцінні камені почали рухатися, підлітали вгору і перетворюватися на барвисті крихітні вогниці, які радісно танцювали у повітрі.

Поступово вони переплелися в прекрасну веселку, яка височіє над лісом. Все, що було знизу повернуло свої кольори та ожило. Листя дерев зашелестіли, залунала пташина пісня, в повітря злетіли барвисті метелики...

Друзі також почали приходити до тями і здивовано озиратися. Але найбільшим сюрпризом став Івасик:

"Що ви тут робите?", запитав здивовано Івасик. «Що сталося з Володарем Кольорів? Я його переміг? "

«Ми це зробили разом, - відповів Слоник з усмішкою. І розповів звірятам, що сталося.

"А ти, Івасик, що робив тут?", з цікавості запитав Пануга Корелла. Івасик почав свою розповідь:

«Ви ж знаєте, як сильно я обожнюю свій сад. Цієї весни він був надзвичайно красивим: того дня розпустилося багато червоних троянд, білих ромашок, синіх фіалок та фіолетових хризантем... Того сонячного дня до нас завітав Володар Кольорів і почав ходити по моєму саду. Я побачив крізь вікно, як він перетворився на дракона і викрав усі кольори! Я кинувся до нього, але поки добіг, дракон зник, залишивши мій сад чорним і похмурим. Тоді я помітив

біля клумби великий блискучий дорогоцінний камінь.

У той момент я не знав, що це Зачарований Діамант, але я здогадався, що він належить дракону. Я гупав, що виміняю цей камінь на свої кольори. По дорозі я заховав камінь у печері, після чого закрити гору печери великим каменем, і позначив це місце слідами моїх лапок. А щойно я закінчив, побачив, що цей чоловік прямував у мій бік. Він помітив втрату і палав від люті ”.

«Поверни мені діамант!» - крикнув він.

”Тільки якщо ти повернеш кольори мого сагу!”, відповів я. Коли він зрозумів, що не зможе мене переконати, кинувся на мене ... був жорстокий бій, а далі я нічого не пам'ятаю.

”Тобто, коли Курочка телефонувала тобі”, здогадався Песик, ”Володар Кольорів був у твоєму будинку та шукав Діамант!”

Згадавши про серце Володар Кольорів, Крихітка Тигр перевірів кишеню і здивовано закричав:

«Зник! Зачарований Діамант зник! ”

- Можливо, - задумливо сказала Курочка. ”Він, як і інші дорогоцінні камені, знову перетворився на серце, справжнє серце Короля!”

Всі вони подивилися на скелю, де нещодавно впав дракон. Замість

нього був чоловік, що сидів згорбившись та притискав руки до серця. Його постава нагадувала чаклуна, але обличчя було зовсім не схожим – воно стало теплим, красивим і ніжним. Його мантія стала білою, а очі потемніли, і було видно, що він смертельно поранений. Друзі підбігли до нього.

”Прошу пробачення”, - тихо вимовив Володар Кольорів. «Мое справжнє серце повернулося до мене, і я згадав, яким злим і жагібним звіром був. Тепер, коли моя сила згасає, і я покидаю це життя, я усвідомлюю свою помилку, довіряючи Злій Чарівниці! ”

Його обличчя вкрила гримаса болю.

Друзі замовкли. Зайчик і Слоненя заплакали.

Раптом синя черепашка знову злетіла вгору і приземлилася в руці Володаря Кольорів. Він посміхнувся і притули її до вуха. Залунала чарівна пісня Королеви Русалок, мов цілющий бальзам, заспокоювала його біль. Чоловік заплющив очі і впав у чарівний сон.

СВЯТО

«Зайчик, поклади полунички на торті ближче одна до одної!» попросила Киця. " Совеня, підготуй свічки!"

Троє метушилися на кухні Івасика, коли в саду бенкет був у самому розпалі. Папуга Корелла, Песик та Крихітка Тигр танцювали під звуки веселої пісні, а навколо них літали різнокольорові кульки. Чарівний аромат квітів наповнював повітря, гірлянди сяяли на зелених гілках дерев, а під ними стояв стіл зі смаколиками. Івасик сидів в голові столу, в оточенні Курочка та Слоника. Вони знову і знову згадували моменти з Великої подорожі.

"Дякую, друзі!", - сказав Івасик. "Ви врятували мені життя, ще й організували такий чудовий бенкет на честь дня народження!"

Музика затихла, і з кухні пролунав приємний голос Киця у супроводі високого голосу Кролика та досить різкого співу Совеняти.

'З Днем Народження...'

"З Днем Народження, Івасик ..." усі приєдналися до пісні і поставили перед іменинником величезний торт зі свічками.

Івасик набрав повні легені повітря і задув свічки; всі зааплодували, і настав час дарувати подарунки.

"Ого, цілий кошик!", Радісно вигукнув Івасик і почав розгорати пакунки з кошику. Там були садові інструменти, банка меду, насіння екзотичних квітів. Івасик зрадів таким подарунком. Нарешті він дістався до останнього пакету; це було щось велике і важке.

"Від кого це?", запитав Івасик.

"Насправді, ми не знаємо", - відповіла Курочка. "Це прийшло сьогодні поштою, і ми подумали, що це сюрприз до твого дня народження." В пакунку була скринька з чорного дерева, інкрустована срібними візерунками.

Івасик поглянув у скриньку і вигукнув:

"Тут написано" для Зайчика, Песика, Папужки, Киці, Слоника, Совенятка, Крихітки Тигра, Івасика та Курочки! "

Друзі відкрили скриньку і завмерли. Дев'ять дорогоцінних каменів сяяли, мов зірки, на темній подушці, виготовленій з синього

оксамиту - кожен дорогоцінний камінь мав різний колір та форму, але всі були однаково красивими. Оговтавшись першим, Зайчик сказав:

"Вони прекрасні, але мені найбільше подобається місячний камінь."

Івасик взяв його в лапу і вигукнув:

"Зайчик, на ньому написано твоє ім'я!"

Тим часом Крихітка Тигр промовив:

"Мені подобається найбільше цей яскраво-червоний камінь".

Івасик взяв рубін, і уявіть собі їхнє здивування, коли вони прочитали ім'я Крихітки Тигра на ньому. Виявилось, що всім звірятам був призначений саме той камінь, який їм найбільше сподобався.

"Цей подарунок від того, хто нас добре знає!", - зазначила Курочка.

"Подивіться, тут також є лист!", вказав Івасик на конверт, що стирчав з-під подушки.

Конверт був зроблений із золотого паперу, а посередині - королівський герб. Івасик нетерпляче розгорнув його і почав читати:

«Нашим дорогим, сміливим і добрим друзям з величезною

вдячністю. Не забувайте, що вам завжди тут раді! Король і королева **острову Кольорів**."

Друзі переглянулися. Тоді Івасик взяв конверт і всі побачили вишуканий королівський герб.

На ньому було зображено корону з гірського кришталю, переплетену вишуканою синьою мотузкою, прикрашену черепашкою.

КІНЕЦЬ

